

lig her overfor en økonomisk Opgave med solid Rentabilitet i sig selv, og, Opgaven gennemført, vil denne Forbedring af vore Trafikforhold paa mange Maader styrke vore Erhverv i Konkurrencen udadtil.

Til Slut vil jeg gerne sige, at der er et godt, gammelt Ord, der siger, at hvor der er Villie, er der Vej. Jeg vil gerne have Lov til at sige til dette høje Ting: Lad dette gode, gamle Ord faa Gyldighed ved Behandlingen af denne betydningsfulde Sag.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa det varmeste anbefale Lovforslaget til villig Behandling i dette høje Ting.

Anden Næstformand (Parkov): Der efter har Landbrugsministeren Ordet for at fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Oprettelse af Husmandsbrug*. Ærede Medlemmer vil erindre, at da vi sidste Gang drøftede vor almindelige Lovgivning om Oprettelse af mindre Landbrug — det skete i Samlingen 1921—22 og resulterede i Lov Nr. 362 af 7. August 1922 —, blev vi enige om, at de den Gang fastsatte Regler og de Laanesummer, der den Gang blev bevilget, skulde være gældende for de 2 Aar, 1923—24 — altsaa indeværende Aar — og det kommende Aar 1924—25, og det blev samtidig fastslaaet, at denne Udstykningslov skulde føres frem til Revision i Samlingen 1924—25, altsaa i den næstkommende Rigsdagssamling. Naar jeg desuagtet har ment det paakrævet, at jeg allerede nu fremsætter Forslag til Revision af denne Lov, skyldes det den Omstændighed, at hvis Loven først kommer frem til Revision i 1924—25, staar vi sandsynligvis indtil Slutningen af Samlingen 1924—25 uden bestemt Afgørelse af, hvorvidt der bliver givet en Laanebevilling for 1925—26, hvor stor denne Laanebevilling bliver, og paa hvilke Betingelser den bliver givet, og da nu Forholdet er det, at Ansøgninger maa indgives et Aar eller omkring ved et Aar, før Bevillingen kommer til Anvendelse, vil det, for at undgaa Standsning i denne Virksomhed, en Virksomhed, som vi jo fra alle Sider tillægger stor Betydning, være nødvendigt, at vi allerede i indeværende Rigsdagssamling træffer Bestemmelse om, hvorledes Forholdet skal være i Finansaaet 1925—26. Allerede af den Grund har jeg fundet det

nødvendigt, at Spørgsmaalet bliver taget op til Overvejelse i indeværende Rigsdagssamling. Jeg kunde naturligvis have indskrænket mig til at foreslaa en Forlængelse af den nugældende Lov, saaledes at den kom til at udstrække sig til Aaret 1925—26, idet den nærmere Revision da kunde tages op, som foreskrevet, i 1924—25, men jeg ønsker samtidig med, at Loven foreslaas fornyet, at bringe i Forslag visse Ændringer, som jeg maa anse for at være i høj Grad tiltrængte.

Jeg skal ganske kort overfor det høje Ting nævne, hvilke Formaal der tilsigtes med de Ændringer, som her bringes i Forslag. For det første tilsigtes det — og det er Hovedformaalet med det Lovforslag, jeg her har den Ære at fremsætte — at tilvejebringe økonomisk Ligestilling mellem de Husmænd, der opretter Brug efter denne Lov, og de Husmænd, der opretter Brug paa offentlig Jord efter Udstykningsloven af 4. Oktober 1919. Forholdet er jo, som ærede Medlemmer ved, dette, at vi har disse to Udstykningslove, at de virker Side om Side, og at det egentlig er en Forudsætning, at vi i en Række af Aar vil se, hvorledes disse Love virker, inden vi træffer den endelige Afgørelse med Hensyn til, hvilket System der bør foretrækkes. Men skal en saadan Sammenligning kunne udføres i Praksis, er det nødvendigt, at man, bortset fra de forskellige Principper, der ligger til Grund for disse Love, drager Omsorg for, at man ikke giver den ene Lov en økonomisk Fordel fremfor den anden eller favoriserer de Husmænd, der virker under den ene Lov, fremfor dem, som virker under den anden. Og her er jo Forholdet det, at der i de senere Aar har været en betydelig Ulighed i økonomisk Henseende.

Da vi i Rigsdagssamlingen 1920—21 ved en gennemgribende Revision af den saakaldte „gamle“ Husmandslov, der jo den Gang havde meget ringe Betydning og saa at sige slet ikke virkede, fik sat Liv i denne Lovgivning, maatte vi jo paa Grund af de meget høje Byggeomkostninger, der var forbundet med Oprettelsen af Husmandsbrug paa det Tidspunkt, yde et ikke ubetydeligt Byggetilskud, og for at Vilkaarene for Oprettelse af Husmandsbrug efter den saakaldte gamle Husmandslov kunde blive nogenlunde lige saa gode som efter Loven af 4. Oktober 1919, blev det nødvendigt at gaa op til et direkte Tilskud det første Aar paa 6 600 Kr., for at det nogenlunde kunde modsvare dette, at der efter Loven af 4. Oktober 1919 blev